LIETUVOS BANKO TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO DIREKTORIUS

SPRENDIMAS DĖL X. X. IR *BALCIA INSURANCE SE* GINČO NAGRINĖJIMO

2026-10-27 Nr. 429-456
Vilnius

Lietuvos bankas gavo prašymą išnagrinėti vartojimo ginčą, kurio šalys yra X. X. (toliau – pareiškėjas) ir *Balcia Incurance SE*, veikianti Lietuvoje per įsteigtą filialą (toliau – draudikas).

Sprendimo santrauka[1]

Ginčas kilo dėl draudimo išmokos, mokėtinos už pavogtą pareiškėjo automobilį, sumažinimo pagrįstumo ir teisinių paslaugų išlaidų atlyginimo. Įvertinus šalių pateiktus paaiškinimus ir įrodymus, darytina išvada, kad draudikas, vadovaudamasis šalių sudarytos draudimo sutarties sąlygomis, pagrįstai sumažino draudimo išmoką 25 proc., todėl pareiškėjo reikalavimas įpareigoti draudiką išmokėti likusią draudimo išmokos dalį ir atlyginti pareiškėjo patirtas teisinių paslaugų išlaidas yra atmestinas

N u s t a t y t a:

Esminės faktinės kilusio ginčo aplinkybės

2024 m. balandžio 25 d. pareiškėjas su draudiku sudarė savanorišką Transporto priemonių draudimo sutartį Nr. *(duomenys neskelbtini)* (toliau – KASKO sutartis), kuria Transporto priemonių draudimo taisyklių Nr. LT 002.04 (toliau – Taisyklės) pagrindu buvo apdrausti pareiškėjo turtiniai interesai, susiję su automobiliu *Toyota Camry* (valst. Nr. *(duomenys neskelbtini)*).[2]

2025 m. kovo 26 d. pareiškėjas pastebėjo, kad automobilis, stovėjęs Varšuvoje, Lenkijoje, buvo pavogtas. Apie įvykį buvo informuota policija.

2025 m. kovo 27 d. apie įvykį buvo informuotas draudikas. Gauto pranešimo pagrindu draudikas pradėjo žalos administravimą pagal KASKO sutartį.

Žalos administravimo metu, rinkdamas informaciją apie įvykio aplinkybes, draudikas nustatė, kad pareiškėjas negali draudikui pateikti transporto priemonės registracijos dokumento, todėl, remdamasis Taisyklių 9 punktu, priėmė sprendimą išmokėti 50 proc. sumažintą draudimo išmoką – iš viso 11 674,35 Eur.[3]

Pareiškėjas su draudiko sprendimu nesutiko ir 2025 m. gegužės 15 d. pateikė jam pretenziją dėl priimto sprendimo, tačiau draudikas 2025 m. birželio 3 d. atsakyme nurodė, kad sprendimo mažinti draudimo išmoką 50 proc. nekeis.

2026 m. sausio 28 d. pareiškėjas per atstovą pateikė draudikui pakartotinę pretenziją. Ją draudikas iš dalies tenkino ir 2026 m. vasario 13 d. informavo, kad sutinka draudimo išmoką mažinti ne 50 proc., o 25 proc., taip pat papildomai išmokėti 5 837,18 Eur draudimo išmoką už pavogtą automobilį, atitinkančią skirtumą tarp perskaičiuotos (17 511,53 Eur)[4] ir anksčiau išmokėtos draudimo išmokos (11 674,35 Eur).

---

[1] Santraukoje pateikiamas tik trumpas nagrinėto vartojimo ginčo apibendrinimas. Norint suprasti ir (ar) įvertinti sprendime aptariamas aplinkybes, sprendimo dėl šio ginčo esmės pagrindus ir motyvus, būtina tinkamai susipažinti su viso sprendimo turiniu.

[2] Draudimo laikotarpis – nuo 2024 m. gegužės 10 d. iki 2025 m. gegužės 9 d.

[3] Draudimo išmoka apskaičiuota iš žalos administravimo metu nustatytos automobilio rinkos vertės (25 943 Eur) atėmus KASKO sutartyje numatyta 10 proc. besąlyginę išskaitą (2 594,30 Eur) ir sumažinus gautą sumą (23 348,70) 50 proc.

[4] Draudimo išmoka apskaičiuota iš automobilio rinkos vertės (25 943 Eur) atėmus KASKO sutartyje numatytą 10 proc. besąlyginę išskaitą (2 594,30 Eur) ir sumažinus gautą sumą (23 348,70 Eur) 25 proc.

Pareiškėjas su galutiniu draudiko sprendimu nesutiko ir per atstovą kreipėsi į Lietuvos banką, prašydamas išnagrinėti kilusį ginčą.

Ginčo reikalavimai

Įpareigoti draudiką išmokėti likusią draudimo išmokos dalį (5 837,17 Eur) ir atlyginti teisinių paslaugų išlaidas (3 375,90 Eur).

Ginčo šalių pateikti paaiškinimai

Pareiškėjo kreipimesi teigiama, kad Taisyklių 9 punkto sąlyga, suteikianti draudikui teisę savo nuožiūra, nesant objektyvių kriterijų, sumažinti draudimo išmoką iki 50 proc., yra neaiški ir nesąžininga vartotojo atžvilgiu. Kreipimesi pažymima, kad draudikas nepagrindė, kodėl draudimo išmoka sumažinta būtent 25 proc., ir nepateikė įrodymų, kad transporto priemonės registracijos liudijimo nepateikimas būtų padidinęs draudiko riziką, sukėlęs jam žalą ar apsunkinęs įvykio aplinkybių tyrimą. Taip pat nurodoma, kad nenustatyta, jog registracijos liudijimas buvo paliktas pavogtame automobilyje, todėl draudiko sprendimas grindžiamas tik prielaidomis. Pasak pareiškėjo atstovės, nėra priežastinio ryšio tarp registracijos liudijimo nepateikimo ir automobilio vagystės, o pareiškėjas elgėsi rūpestingai, nedelsdamas pranešė apie įvykį ir bendradarbiavo su draudiku.

Be to, kreipimesi nurodoma, kad dėl nepagrįstų draudiko sprendimų pareiškėjas buvo priverstas kreiptis teisinės pagalbos ir patyrė teisinės pagalbos išlaidų, jas draudikas taip pat privalo atlyginti.

Draudikas nesutinka su pareiškėjo reikalavimais ir nurodo, kad draudimo išmoką 25 proc. sumažino pagrįstai, vadovaudamasis Taisyklių 9 punktu, suteikiančiu teisę sumažinti draudimo išmoką iki 50 proc., jeigu po transporto priemonės vagystės nepateikiamas jos registracijos liudijimas. Draudiko teigimu, ši Taisyklių sąlyga yra aiški ir teisėta, o jo teisė sumažinti draudimo išmoką nėra neribota, nes kiekvienu atveju turi būti įvertintos individualios aplinkybės ir laikomasi proporcingumo principo. Draudikas pažymėjo, kad registracijos liudijimo nepateikimas didina draudimo riziką, nes apsunkina vagystės aplinkybių vertinimą ir gali palengvinti neteisėtą transporto priemonės realizavimą ar lemti jos registracijos duomenų panaudojimą. Draudiko vertinimu, pakanka nustatyti rizikos padidėjimą, todėl nėra būtina įrodyti, kad ši rizika faktiškai pasireiškė ar kad registracijos liudijimo nepateikimas sukėlė automobilio vagystę.

Draudikas taip pat nesutinka atlyginti pareiškėjo patirtų teisinių paslaugų išlaidų, nes tokios išlaidos gali būti atlyginamos tik visiškai ar iš dalies patenkinus vartotojo reikalavimus, o šiuo atveju pagrindo juos tenkinti nėra. Be to, draudiko vertinimu, šios išlaidos yra nebūtinos ir neproporcingos ginčo pobūdžiui bei sudėtingumui, o nurodytos teisinių paslaugų teikimo laiko sąnaudos – nepagrįstai didelės.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 44 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Lietuvos bankas ginčo nagrinėjimo proceso metu neatlieka Lietuvos Respublikos Lietuvos banko įstatymo 42^1 straipsnyje reglamentuotų patikrinimų, skirtų faktinėms aplinkybėms, susijusioms su Lietuvos banko priežiūrimo finansų rinkos dalyvio galimu Lietuvos banko kompetencijai priskirtų teisės aktų reikalavimų pažeidimu, nustatyti ir įvertinti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Teisinis vertinimas

Siekiant išspręsti tarp pareiškėjo ir draudiko kilusį ginčą, būtina įvertinti, ar: ***1) draudiko sprendimas sumažinti draudimo išmoką 25 proc. yra pagrįstas šalių sudarytos KASKO sutarties sąlygomis ir žalos administravimo metu nustatytomis aplinkybėmis.; 2) draudikui kilo pareiga atlyginti pareiškėjo patirtas teisinės pagalbos išlaidas.***

1. Dėl draudiko sprendimo mažinti draudimo išmoką 25 proc. pagrįstumo

Lietuvos Respublikos civilinio kodekso 6.987 straipsnyje nustatyta, kad draudimo sutartimi viena šalis (draudikas) įsipareigoja už sutartyje nustatytą draudimo įmoką (premiją) sumokėti kitai šaliai (draudėjui) arba trečiajam asmeniui, kurio naudai sudaryta sutartis, įstatyme ar draudimo sutartyje nustatytą draudimo išmoką, apskaičiuotą įstatyme ar draudimo sutartyje nustatyta tvarka, jeigu įvyksta įstatyme ar draudimo sutartyje nustatytas draudžiamasis įvykis.

Civilinio kodekso 6.156 straipsnio 1 dalyje įtvirtintas sutarčių laisvės principas leidžia sutarties šalims laisvai sudaryti sutartis ir savo nuožiūra nustatyti tarpusavio teises bei pareigas, jei tai neprieštarauja įstatymams. Sutarties laisvės principas reiškia civilinių teisinių santykių subjektų teisę laisvai spręsti, sudaryti konkrečią sutartį ar jos nesudaryti, pasirinkti, su kuo sudaryti sutartį, be to, savarankiškai spręsti dėl sutarties turinio (sutarties sąlygų ir jų pakeitimo) bei formos, išskyrus atvejus, kai tam tikras sutarties sąlygas (jų turinį) nustato imperatyviosios teisės normos arba tam tikrų sąlygų reikalauja viešoji tvarka, sąžiningumo, protingumo, teisingumo principai, gera moralė. Teisėtai sudaryta ir galiojanti sutartis jos šalims turi įstatymo galią (Civilinio kodekso 6.189 straipsnio 1 dalis).

Šalių sudaryta KASKO sutartis yra savanoriška, todėl draudikas, vadovaudamasis Civilinio kodekso 6.156 straipsnio 1 dalimi, tokio pobūdžio sutartyse gali savo nuožiūra pasiūlyti sąlygas, susijusias su teikiamos draudimo apsaugos apimtimi. Lietuvos kasacinis teismas savo praktikoje yra ne kartą konstatavęs, kad draudimo sutartimi draudimo objektui suteikiama apsauga nėra absoliuti. Prisiimdamas draudimo riziką, draudikas nustato draudimo sutartimi suteikiamos draudimo apsaugos ribas.[5] Draudimo apsauga nustatoma tiek draudiko parengtose draudimo rūšies taisyklėse, tiek draudimo liudijime aptartose individualiosiose sąlygose.[6] Draudimo apsaugos apimtį lemia draudimo objektas, draudžiamųjų ir nedraudžiamųjų įvykių sąrašas, ir kitos draudimo sutarties sąlygos, nustatančios draudimo sutarties šalių įsipareigojimų turinį, kuris leidžia spręsti apie draudiko prisiimtos draudimo rizikos laipsnį.[7]

Atsižvelgiant į ginčo aplinkybes, papildomai akcentuotina, kad draudimo rūšies taisyklėse paprastai yra įtvirtinami ir atvejai, kai draudikas turi teisę draudimo išmoką mažinti arba jos nemokėti dėl tam tikrų kitų priežasčių ir (ar) aplinkybių, kurios nėra įvardytos kaip nedraudžiamieji įvykiai: pavyzdžiui, kai draudėjas, apdraustasis ar naudos gavėjas nevykdo tam tikrų draudimo sutartimi prisiimtų pareigų arba yra kitų individualių aplinkybių. Lietuvos Aukščiausiasis Teismas yra konstatavęs, kad dėl skirtingų sukeliamų teisinių padarinių nedraudžiamuosius įvykius reikia atriboti nuo draudimo sutarties sąlygų, kurias pažeidus draudikas gali atsisakyti mokėti draudimo išmoką. Tokių sąlygų, kurių nevykdymas leidžia draudikui nemokėti draudimo išmokos, buvimas įpareigoja draudiką arba ginčą sprendžiantį subjektą vertinti draudėjo kaltę, draudimo sutarties pažeidimo sunkumą, jo priežastinį ryšį su draudžiamuoju įvykiu, žalos, atsiradusios dėl pažeidimo, dydį.[8]

Nagrinėjamu atveju draudikas savo sprendimą grindė šalių sudarytai KASKO sutarčiai taikytinų Taisyklių 9 dalimi, kurioje nustatyta draudiko teisė mažinti draudimo išmoką iki 50 proc., jeigu draudėjas po transporto priemonės vagystės negali pateikti draudikui transporto priemonės registracijos dokumentų.

Lietuvos banko vertinimu, ši sąlyga yra pakankamai aiški ir suprantama, joje apibrėžtas konkretus draudimo išmokos mažinimo pagrindas ir maksimalus mažinimo dydis. Aplinkybė, kad Taisyklėse nėra nustatyti konkretūs draudimo išmokos mažinimo dydžiai kiekvienu atveju, savaime nesudaro pagrindo šią sąlygą laikyti neaiškia vartotojo atžvilgiu. Pažymėtina, kad iš anksto numatyti visų galimų faktinių aplinkybių, turinčių reikšmės draudimo išmokos sumažinimo dydžiui, nėra įmanoma, todėl konkretus sumažinimo dydis gali būti nustatomas individualiai, atsižvelgiant į Draudimo įstatymo 98 straipsnio 8 dalyje įtvirtintus kriterijus ir teismų praktikoje suformuotus jų taikymo išaiškinimus.

Sprendžiant šalių ginčą taip pat svarbu pažymėti, kad nors Taisyklių 9 punkte draudiko teisė sumažinti draudimo išmoką nėra siejama išimtinai su transporto priemonės registracijos

[5] Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2012 m. kovo 13 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-91/2012; 2009 m. birželio 15 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-32/2009; 2013 m. balandžio 19 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-215/2013.
[6] Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2015 m. gegužės 22 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-283-695/2015 ir kt.
[7] Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2007 m. lapkričio 29 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-536/2007.
[8] Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2017 m. gruodžio 18 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-461-378/2017.

liudijimo palikimu automobilyje, Lietuvos banko vertinimu, pagrindinė šios sąlygos paskirtis yra skatinti draudėją ir kitus teisėtus transporto priemonės valdytojus rūpestingai saugoti jos registracijos dokumentus, be kita ko, nepalikti jų automobilyje, siekiant sumažinti riziką, kad vagystės atveju šie dokumentai pateks automobilį užvaldžiusių ar kitų trečiųjų asmenų žinion ir sudarys palankesnes sąlygas neteisėtai realizuoti transporto priemonę ar apsunkins jos suradimą. Kartu pažymėtina ir tai, kad po transporto priemonės vagystės objektyviai nustatyti, ar registracijos liudijimas buvo paliktas automobilyje, gali būti itin sudėtinga, ypač jeigu transporto priemonė nėra surasta, o draudėjas nepateikia objektyviai patikrinamos informacijos apie dokumento buvimo vietą.

Pirmiau nurodytų aplinkybių kontekste pažymėtina, kad pareiškėjas iš esmės tikino draudiką, jog transporto priemonės registracijos dokumento iš viso galėjo neturėti, nes galbūt buvo jį pametęs dar būdamas Lietuvoje, 2025 m. vasario mėnesį, tačiau tikslių jo praradimo aplinkybių nežino. Lietuvos banko vertinimu, šie pareiškėjo paaiškinimai vertintini kritiškai, nes yra grindžiami tik jo paties prielaidomis ir nėra patvirtinti jokiais kitais objektyviais duomenimis. Be to, nors pareiškėjas teigia dar iki vagystės pastebėjęs, kad registracijos liudijimo neturi, byloje nėra duomenų, kad jis būtų ėmęsis veiksmų dokumento buvimo vietai nustatyti ar naujam registracijos liudijimui gauti. Nepaisydamas to, pareiškėjas automobiliu išvyko į užsienį. Lietuvos banko vertinimu, šios aplinkybės kelia pagrįstų abejonių dėl pateiktų paaiškinimų patikimumo ir nesudaro pakankamo pagrindo daryti išvadą, kad registracijos liudijimas buvo prarastas dar iki automobilio vagystės ir jo nepateikimas draudikui neturėjo jokios įtakos automobilio vagystės rizikai ar jos padariniams, be kita ko, nesudarė palankesnių sąlygų neteisėtai realizuoti pavogtą transporto priemonę ir (ar) neapsunkino galimybės ją surasti ir susigrąžinti. Atitinkamai negalima atmesti ir galimybės, kad dokumentas buvo paliktas pavogtoje transporto priemonėje ir pateko ją užvaldžiusių asmenų žinion.

Vadovaujantis Lietuvos Aukščiausiojo Teismo formuojama teismų praktika pagal faktines aplinkybes panašiose bylose, automobilio registracijos dokumentų palikimas jame savaime nereiškia, jog taip valdytojas sudaro palankesnes sąlygas kitam asmeniui įvykdyti nusikaltimą (vagystę) ir kad automobilis bus pavogtas.[9] Kita vertus, sutinkama, kad automobilio registracijos dokumentų jame palikimas nelemia draudžiamojo įvykio (vagystės), bet gali sudaryti palankesnes sąlygas tolesniems vagystę padariusio asmens veiksmams (automobilio paslėpimui, realizavimui ir kt.), apsunkinti automobilio ir kalto asmens suradimą, t. y. turi įtakos vagystės padariniams.[10] Taip pat pažymėtina, kad teismų ir Lietuvos banko praktikoje panašiais atvejais pagrįstu laikomas 20–40 proc. dydžio draudimo išmokos mažinimas.[11]

Vertinant ginčo aplinkybes, viena vertus, pažymėtina, kad, kaip minėta pirmiau, byloje nėra duomenų, patvirtinančių, jog registracijos liudijimas buvo paliktas pavogtame automobilyje ar kad juo faktiškai pasinaudojo tretieji asmenys. Taip pat nėra nustatyta pareiškėjo tyčinių veiksmų, o apie pastebėtą automobilio vagystę buvo pranešta policijai ir kitą dieną – draudikui. Taigi, byloje nėra duomenų, leidžiančių spręsti apie itin didelį draudiko prisiimtos rizikos padidėjimą.

Kita vertus, pareiškėjas negalėjo pateikti draudikui transporto priemonės registracijos liudijimo, o jo paaiškinimai apie galimą dokumento praradimą dar iki vagystės, kaip minėta pirmiau, nėra pagrįsti objektyviais duomenimis. Be to, reikšminga tai, kad pareiškėjas pats pripažino dar iki vagystės pastebėjęs, jog registracijos liudijimo neturi, tačiau byloje nėra duomenų, kad būtų ėmęsis pakankamų veiksmų dokumento buvimo vietai nustatyti ar naujam dokumentui gauti. Nepaisydamas to, pareiškėjas automobiliu išvyko į užsienį. Lietuvos banko vertinimu, toks elgesys neatitinka rūpestingo ir apdairaus transporto priemonės valdytojo elgesio standarto. Kartu pažymėtina, kad registracijos liudijimo buvimo vieta liko nenustatyta, todėl negalima atmesti galimybės, jog dokumentas buvo paliktas pavogtoje transporto priemonėje ir pateko ją užvaldžiusių asmenų žinion. Nors ši aplinkybė nėra įrodyta, ji reikšminga vertinant galimą dokumento praradimo įtaką vagystės padariniams, be kita ko, galimybei neteisėtai

[9] Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2012 m. balandžio 18 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-180/2012.
[10] Vilniaus apygardos teismo 2019 m. rugsėjo 17 d. sprendimas byloje Nr. 2A-2130-967/2019.
[11] Vilniaus apygardos teismo 2019 m. rugsėjo 17 d. sprendimas byloje Nr. 2A-2130-967/2019 ir 2016 m. gegužės 20 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-274-706/2016; Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2012 m. balandžio 18 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-180/2012; Šiaulių apygardos teismo 2025 m. spalio 15 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e2A-545-569/2025; Lietuvos banko 2026 m. balandžio 27 d. sprendimas Nr. 429-138 byloje Nr. 2025-03200, 2019 m. spalio 2 d. sprendimas Nr. 242-396 byloje Nr. 2019-01207, 2017 m. balandžio 4 d. sprendimas Nr. 242-142 byloje Nr. 2017-00041.

realizuoti automobilį ar apsunkinti jo suradimą.

Papildomai pažymėtina ir tai, kad pareiškėjas automobilį Varšuvoje paliko 2025 m. kovo 25 d. apie 19 val., paskutinį kartą stovintį stovėjimo aikštelėje automobilį pareiškėjas teigė matęs tos pačios dienos 23 val., o vagystę pastebėjo kitos dienos 12 val. Nors tikslus automobilio pagrobimo laikas nėra žinomas, negalima atmesti galimybės, kad jį užvaldę asmenys iki pastebint vagystę turėjo pakankamai laiko automobiliu pasinaudoti, jį paslėpti ar imtis kitų veiksmų, siekdami jį realizuoti. Ši aplinkybė, vertinama kartu su nenustatyta registracijos liudijimo buvimo vieta, taip pat reikšminga sprendžiant dėl galimos dokumento praradimo įtakos vagystės padariniams.

Įvertinus šių aplinkybių visumą, Lietuvos banko vertinimu, draudiko pritaikytas 25 proc. draudimo išmokos sumažinimas yra pagrįstas ir proporcingas. Nors byloje nenustatyta itin padidėjusią draudimo riziką patvirtinančių aplinkybių, pareiškėjo elgesys, neaiškios registracijos liudijimo praradimo aplinkybės, taip pat galimas jų poveikis vagystės padariniams sudaro pakankamą pagrindą taikyti tokio dydžio sumažinimą. Pažymėtina ir tai, kad šis dydis neprieštarauja pirmiau aptartai teismų ir Lietuvos banko praktikai, kurioje, atsižvelgiant į individualias aplinkybes, pagrįstais buvo pripažinti sprendimai sumažinti draudimo išmokas 20–40 proc.

Remdamasis pirmiau nurodytomis aplinkybėmis, Lietuvos bankas daro išvadą, kad draudikas tinkamai taikė Taisyklių 9 punkto nuostatas ir pagrįstai sumažino draudimo išmoką 25 proc., todėl pareiškėjo reikalavimas išmokėti likusią draudimo išmokos dalį laikytinas nepagrįstu ir yra atmestinas.

2. *Dėl teisinės pagalbos išlaidų atlyginimo*

Kartu su kreipimusi buvo prašoma atlyginti pareiškėjo patirtas teisines išlaidas, sudarančias 3 375,90 Eur (įskaitant PVM).

Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 4 dalyje nustatyta, kad priimant sprendimą dėl ginčo esmės turi būti sprendžiama dėl vartotojo patirtų išlaidų, susijusių su vartojimo ginčų neteisminio sprendimo procedūra (įskaitant būtinas ekspertizės arba laboratorinių tyrimų išlaidas, išlaidas advokato ar advokato padėjėjo pagalbai apmokėti ir vertimo išlaidas), atlyginimo proporcingai patenkintų vartotojo reikalavimų daliai. Identiškos nuostatos įtvirtintos ir ginčų nagrinėjimo taisyklių 62 punkte.

Vis dėlto, atsižvelgiant į tai, kad pareiškėjo draudikui keliami materialinio pobūdžio reikalavimai nebuvo įvertinti kaip pagrįsti ir yra atmestini visa apimtimi, darytina išvada, kad nėra pagrindo tenkinti ir pareiškėjo reikalavimo atlyginti patirtas teisinės pagalbos išlaidas.

Išvada

Vadovaujantis Lietuvos bankui pateiktų duomenų visuma, pareiškėjo reikalavimai išmokėti papildomą draudimo išmoką ir atlyginti teisinės pagalbos išlaidas yra nepagrįsti ir atmestini.

Šiame sprendime dėl esminių šalių išdėstytų argumentų ir nurodytų aplinkybių pasisakyta. Kiti šalių argumentai ir (arba) nurodytos aplinkybės neturi esminės reikšmės Lietuvos banko sprendimo teisėtumui ir pagrįstumui, todėl dėl jų Lietuvos bankas plačiau nepasisako. Lietuvos banko pareiga priimti motyvuotą sprendimą neturėtų būti suprantama kaip reikalavimas detaliai atsakyti į kiekvieną šalių argumentą ir (ar) teiginį[12].

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo X. X. reikalavimus.

[12] Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2010 m. spalio 5 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-382/2010; 2010 m. gruodžio 20 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-536/2010 ir kt.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl tapataus ginčo dalyko kreiptis į teismą įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio Lietuvos banko sprendimo apskundimu. Ginčo šalys turi pareigą pranešti Lietuvos bankui, jeigu viena iš ginčo šalių pareiškia ieškinį bendrosios kompetencijos teismui, prašydama nagrinėti tapatų ginčą iš esmės.

Direktorius Arūnas Raišutis